

1

Bilo Hodžeso kelnių kišenėje sužvanga dūžtantis stiklas. Ir tuojau pat nuaidi džiūgaujančių berniukų balsai: *NAMŲ BAZĖ!*

Hodžesas krūpteli ir pašoka nuo kėdės. Daktaras Stamosas – vienas iš drauge dirbančių ketverto, ir laukiamasis šį pirmadienio rytą prisigrūdęs. Visi iškart sužiūra į Hodžesą. Jis pajunta, kaip kaista veidas.

– Atleiskite, – tarsteli į nieką konkrečiai nesikreipdamas. – Žinutė.

– Ir labai jau triukšminga, – pareiškia seneliukė praskyduisiais žilais plaukais, skaliko pagurkliu. Hodžesas pasijunta lyg išbartas vaikišcias, nors jam jau septyniasdešimtmetis į nugarą dunksi. Vis dėlto ji, rodos, gerai nusimano apie mobiliųjų telefonų etiketą. – Viešose vietose, tokiose kaip ši, derėtų pritildyti arba išvis išjungti garsą.

– Žinoma, žinoma.

Senutė ir vėl įninka į knygą minkštais viršeliais (tai *Penkiasdešimt pilkų atspalvių*, jau tokių sučiurusių, kad akivaizdu: knyga graužiama anaipol nebe pirmą kartą). Hodžesas išsitraukia iš kišenės aifoną. Žinutė – nuo Pito Hantlio, senojo porininko dar iš darbo policijoje laikų. Pitas ir pats jau ne šiandien, tai rytoj turės kabinti patranką ant sienos – sunku patikėti, bet tikrai taip. Jų pačių žodžiais – budėjimo pabaiga, bet Hodžesas savo kailiu patyrė, kad užgniaužti budrumo tiesiog neįmanoma. Jis pats dabar vadovauja nedidelei dviejų žmonių įmonėlei – *Radyboms*. Pats save vadina nepriklausomu paieškų agentu, kadangi dėl šiokių tokių nemalonumų, į kuriuos buvo įklimpęs prieš keletą metų, apie privataus tyrėjo licenciją gali nė nesvajoti. Šiame mieste būtinai turi

būti kur nors įsiinkarinęs. Vis dėlto privatus tyrėjas – kaip tik tai, kas jis yra, bent jau kartkartėmis.

Paskambink, Kermitai. Kuo skubiau. Svarbu.

Kermitas – iš tiesų pirmas Hodžeso vardas, bet dauguma žmonių vadina jį antruoju, taip varliškų juokelių kiekį pavyksta sumažinti iki minimumo.* Bet Pitą tyčia vadina jį tik šitaip. Jam tai atrodo juokinga.

Hodžesas svarsto, kad telefoną reikėtų tuoj pat vėl brukti į kišenę, prieš tai, tiesa, nutildžius (jei tik jam pavyks rasti, kaip įjungti funkciją NETRUKDYTI). Bet kurią akimirką gali būti pakviestas į daktaro Stamoso kabinetą ir norėtų, kad visa tai kuo greičiau būtų atlikta. Kaip ir dauguma jo pažįstamų senstelėjusių vyrų, jis negali pakęsti gydytojų kabinetų. Visada baiminasi, kad gydytojai jo kūne gali aptikti ne šiaip ką iškilbus, o *rimtai* sugedus. Be to, nutuokia, apie ką buvęs porininkas nori pasikalbėti: apie didįjį Pito išleistuvių į pensiją vakarėlį kitą mėnesį. Nugėrimas vyks restoranėlyje *Raintree* netoli oro uosto – ten pat, kur vyko ir paties Hodžeso išlydėtuvės, bet šįsyk jis ketina gerokai mažiau išgerti. Gal ir išvis nė gurkšnio. Dirbdamas policijoje jis turėjo bėdų dėl alkoholio, alkoholis buvo bent jau viena iš priežasčių, sugriovusių jo šeimą, bet pastaruoju metu potraukis prie taurelės kažkur išnyko. O tai nemenkas palengvėjimas. Kadaisė jis buvo skaitęs fantastinį romaną *Mėnulis – šiurkšti meiluzė*.** Nežinia, kaip su tuo mėnuliu, bet štai viskis – išties šiurkšti meiluzė, Hodžesas prireikus liudytų teisme – ir netgi žemiškos kilmės meiluzė.

Hodžesas pamąsto, nutaria, kad gal reikėtų atsakyti žinute, atmeta tokį sumanymą ir stojasi. Seni įpročiai įsišakniję giliai.

Prie registratorės staliuko sėdinti mergina vardu Marlė – taip skelbia prisegta kortelė. Iš pažiūros – kokių septyniolikos, apdovanoja Hodžesą akinančia striksės šypsena.

* Aliuzija į Varliuką Kermitą. Drauge su kitais *Mapetais* pirmiausia jis pasirodė televizijos šou *Semas ir draugai*, išgarsėjo *Sezamo gatvėje* ir *Mapetų šou*.

** Turimas omeny Roberto A. Heinleino romanas *The Moon Is a Harsh Mistress* apie žmonių koloniją Mėnulyje ir jų maištą siekiant nepriklausomybės nuo Žemės.

– Jau visai netrukus jis jus priims, pone Hodžesai, pažadu. Mes tik truputytį atsiliekame nuo grafiko. Na, juk pirmadienis.

– Pirmadienis, pirmadienis, neverta pasikliauti ta diena*, – sako jai Hodžesas.

Jokios reakcijos.

– Aš valandėlei išseisiu į koridorių, gerai? Man reikia paskambinti.

– Žinoma, eikite, – sutinka Marlė. – Tik atsistokite priešais duris. Jei tebebūsate ten, kai gydytojas galės jus priimti, pamojuosiu jums iškelta ranka.

– Taip ir padarysim, – eidamas durų link Hodžesas stabteli prie anos senutės. – Gera knyga?

Ji pakelia akis.

– Ne, bet kupina energijos.

– Ir aš taip esu girdėjęs. O filmą matėte?

Ji įbeda žvilgsnį į jį nustebusi ir susidomėjusi.

– Pagal ją sukurtas *filmas*?

– Taip. Jums tikriausiai vertėtų pasižiūrėti.

Pats Hodžesas, tiesa, irgi jo nematė, nors Holė Gibni – kadase buvusi jo padėjėja, o dabar partnerė, nepasotinama filmų žiūrėtoja nuo pat savo nelengvos vaikystės, – ir bandė nusitempti jį to filmo pažiūrėti. Dukart. Ne kas kitas, o Holė parsiantė ir dūžtančio stiklo bei šūksnio apie namų bazę garso efektą jo telefone, idant informuotų apie gautas žinutes. Jai tai atrodė linksma. Hodžesui – irgi... iš pradžių. Dabar jam tas signalas jau virtęs rakštim subinėj. Pasiieškosiąs internete informacijos, kaip jį pakeisti. Internete, jis įsitikino, gali rasti visko. Naudingų dalykų. Ir įdomių. Ir juokingų. Ir sukruštai klaikių.

2

Pito mobilusis sučirškia dusyk, ir Hodžeso ausy suskamba senojo porininko balsas:

– Hantlis.

---

* Citata iš *The Mamas & The Papas* dainos *Monday Monday*.

Hodžesas sako jam:

– Dabar klausykis atidžiai, nes vėliau gali sulaukti patikros iš to, ką pasakysiu. Taip, dalyvausiu tavo vakarėlyje. Taip, pavalgęs mestelėsiu vieną kitą pastabą, gal kelis juokelius, bet jokių nešvankybių, taip, pasiūlysiu ir pirmąjį tostą. Taip, suprantu, dalyvaus ir tavo buvusioji, ir dabartinė, bet, kiek žinau, striptizo šokėjos niekas nenusamdė. O jei ir nusamdė, tai nebent Halas Korlis, jis ir šiaip mulkis, turėtum jam pasakyti...

– Bilai, liaukis. Vakarelis niekuo dėtas.

Hodžesas akimoju prikanda liežuvį. Ir ne dėl to, kad fone išgirsta balsų marmesį – policininkų balsai, susivokia iškart, nors ir nesupranta, kas kalbama. Žadą jam atima kreipinys: Pitas pavadino jį Bilu, o tai reiškia kokią nors rimtą bjaurastį. Pirmiausia Hodžesui dingteli mintis apie Koriną, buvusią žmoną, paskui – apie dukterį Elison, gyvenančią San Fransiske, ir galiausiai – apie Holę. Dievulėliau, jei kas nors nutiko Holei...

– Tai dėl ko prašei paskambinti, Pitai?

– Aš nusikaltimo vietoje, atrodo, žmogžudystė ir savižudybė. Norėčiau, kad atvažiuotum ir užmestum akį. Prigriebk ir savo draugužę, jei ji sukalbama ir ne per daug užsiėmusi. Nemalonu tai sakyti, bet, manding, ji mažumėlę galvotėsne už tave.

Vadinasi, nukentėjo ne kas nors iš artimųjų. Hodžeso pilvo raumenys, įsitempę, kad atremtų smūgį, atsipalaiduoja. Tik nuolatinis maudulys, kuris ir atginė jį pas daktarą Stamosą, niekur neišnyksta.

– Aišku, ji galvotėsne. Nes jaunesnė. Kai sulauki šešiasdešimties, smegenų ląstelės pradeda žūti milijonais – po kokių poros metų ir pats su šiuo reiškiniu susidursi. O dėl ko tau pririekė tokio seno nuvaryto darbinio arklio kaip aš nusikaltimo vietoje?

– Dėl to, kad tai tikriausiai mano paskutinė byla, dėl to, kad žiniasklaida išpūs ją iki debesų, ir dar dėl to, kad – tik neužriesk nosies – vertinu tavo indėlį. Gibni – taip pat. Ir dar – judu abu susiję, tegul ir keistais ryšiais. Aišku, gal ir atsitiktinumas, bet nesu visai tikras.

– Susiję – kaip?

– Martina Stouwer – prisimeni tokią?

Akimirką atmintyje niekas neįsižiebia, o paskui dzingteli. Vieną ūkanotą 2009-ųjų rytą toksai maniakas Breidis Hartsfeldas vogtu mercedesu įlėkė į darbo ieškančiųjų minią, susibūrusią prie miesto rotušės. Aštuoni žuvusieji, penkiolika – sunkiai sužaloti. Atlikdami tyrimą detektyvai K. Viljamas Hodžesas ir Piteris Hantlis apklausė daugybę žmonių, aną ūkanotą rytą buvusių prie rotušės, įskaitant visus sužeistuosius. Kalbėtis su Martina Stouver buvo sunkiausia, ir ne vien todėl, kad dėl sudarkyto veido susišnekėti su ja buvo beveik neįmanoma – niekas, išskyrus motiną, nesuprasdavo, ką ji sako. Stouver liko paralyžiuota iki krūtinės. Vėliau Hartsfeldas parašė Hodžesui anoniminį laišką, jame Martiną pavadino „galva ant pagaliuko“. Ir tai nuskambėjo ypač žiauriai dėl to, kad šlykščiamo juokelyje slypėjo nuodingas tiesos grūdas.

– Netelpa galvoj, kaip tetraplegikas galėtų tapti žudiku, Pitai... na, neminint *Nusikalstamų protų* serijos. Taigi, reikia manyti?..

– Taip, motinos darbas. Pirmiausia pribaugė Stouver, paskui susidorojo ir su savim. Atvažiuoji?

Hodžesas nė nesudvejoja.

– Taip. Pakeliui dar pagriebsiu Holę. Adresas?

– Kalvos Ketera 1601, Ridždeile.

Ridždeilas – šiaurinis gyvenamasis priemiestis, ne toks brangus kaip Cukraus Aukštumos, bet vis tiek gana prašmatnus.

– Būsiu po keturiasdešimties minučių su sąlyga, jei rasiu Holę biure.

Neabejojo rasiąs. Aštuntą ryto ji beveik visada jau sėdi prie darbo stalo, kitąsyk prisistato net septintą, ir kiurkso tol, kol Hodžesas ją apšaukia, guite išguja namo pasirošti ko nors vakarieinei ir pasižiūrėti kokio filmo per kompiuterį. Holė Gibni – pagrindinė priežastis, dėl kurios *Radybų* sąskaita banke – anaip tol ne tuščia. Holė – tikras genijus prireikus ką nors organizuoti, kompiuterių burtininkė, jos darbas yra ir jos gyvenimas. Na, dar Hodžesas ir Robinsonų šeima, ypač Džeromas ir Barbara. Kartą, kai Džeromo ir Barbaros mama pavadino Holę „garbės Robinson“, ši visa nušvito kaip popietės saulutė. Holė šitaip nušvinta jau kur kas dažniau nei anksčiau, bet vis dar ne tiek, kad įtikytų Hodžesui.

- Nuostabu, Kermai. Ačiū.
  - Lavonai jau išvežti?
  - Kaip tik išvyksta į lavoninę, bet Izė aipade turi visas nuotraukas. – Jis kalba apie Izabelę Džeins, kuri, Hodžesui išėjus į pensiją, tapo naująja Pito porininke.
  - Gerai. Atvešiu tau eklerą.
  - Jau turim čia visą kepyklą. Beje, kur tu?
  - Niekur, iš kur negalėčiau ištrūkti. Pasistengsiu kuo greičiau atsidurti pas tave.
- Hodžesas baigia pokalbį ir nuskuba koridoriumi lifto pusėn.

3

Daktaro Stamoso aštuntos keturiasdešimt penkios pacientas pagaliau išnyra iš procedūrinės patalpos skyriaus gilumoje. Ponui Hodžesui buvo paskirta ateiti devintą, dabar jau – pusė dešimtos. Vargšas seniokas tikriausiai nekantrauja sutvarkyti reikalus čia ir grįžti į įprastą dienos ritmą. Dirstelėjusi į koridorių Marlė mato Hodžesą kalbantį telefonu.

Ji pakyla ir kyšteli nosį į Stamoso kabinetą. Jis sėdi prie stalo, priešais jį – atskleistas aplankas. Ant atvarto kompiuteriu išspausdinta: **KERMITAS VILJAMAS HODŽESAS**. Gydytojas įsigilinęs tyrinėja kažką aplanke, tuo pat metu masažuodamas smilkinį, lyg jam maustų galvą.

- Daktare Stamosai, gal jau kviesti poną Hodžesą?
- Krūptelėjęs jis kilsteli galvą, dirsteli į laikrodį ant stalo.
- Dievulėliau. Taip. Bjaurastis tie pirmadieniai, ką?
- Neverta pasikliauti ta diena, – pritaria ji apsisukdama.
- Išties mėgstu savo darbą, bet šitos jo dalies negaliu pakęsti, – sako Stamosas.

Dabar jau Marlės eilė krūptelėti. Ji atsigręžia, pažvelgia į jį.

- Nekreipk dėmesio. Kalbuosi su savim. Kviesk jį čionai. Vis tiek teks, tad verčiau nedelsti.

Marlė iškiša galvą į koridorių kaip tik laiku, kad dar spėtų pamatyti jo gale užsidarančias lifto duris.

4

Hodžesas paskambina Holei iš automobilių aikštelės šalia poliklinikos, tad, kai privažiuoja Ternerio pastatą Žemutinėje Marlboro gatvėje, kur įsikūręs jų biuras, ji jau laukia prie durų, pasistačiusi lagaminėlį tarp kojų, apautų patogiais bateliais. Holė Gibni: dabar jau artėjanti prie penkiasdešimtmečio, aukštoka, liauna, rudus plaukus paprastai suveržusi į kuodelį ant pakaušio, šįryt – su šilta plačia *North Face* parka, užsimaukšlinusi gobtuvą, iš kurio vos kyšo smulkus jos veidelis. Iš pirmo žvilgsnio tą veidą pavadintum nedailiu, galvoja Hodžesas, bet tik tol, kol nepastebi akių – šios gražios ir protingos. Tiesa, jų ilgokai gali ir nepastebėti, nes Holė Gibni vengia akių kontakto.

Hodžesas sustabdo savo priusą prie šaligatvio, ir Holė driuokteli vidun, klesteli į keleivio sėdynę ir nusimovusi pirštines prikiša rankas prie šiltą vėją pučiančios angos.

– Ilgai užtrukai.

– Penkiolika minučių. Buvau kitame miesto gale. Ir priartėjus prie visų šviesoforų lyg tyčia užsidegdavo raudona.

– Trukai *aštuoniolika* minučių, – praneša Holė, Hodžesui vėl įsukus į transporto srautą. – Tik dėl to, kad važiavai per greitai, o tai neveiksminga. Jeigu važiuoji lygiai dvidešimties mylių per valandą greičiu, beveik visose sankryžose šviesoforo signalas bus žalias. Jie sureguliuoti atsižvelgiant į laiką. Esu tau tai sakiusi jau keletą kartų. O dabar papasakok, ką išgirdai iš gydytojo. Gavai A įvertinimą iš visų patikrų?

Hodžesas skubomis apsvarsto variantus, o jų turi tik du: pasakyti teisybę arba vangstyti. Holė graužė jį, kad pasirodytų gydytojui, nes jį vargino skrandžio negalavimai. Iš pradžių – tik sunkumo jausmas, paskui prisidėjo ir maudulys. Holė, tiesa, pati į valias turi asmenybės kliaučių, bet graužikė ji išties veiksminga. Kaip šuo su kaulu, kartais pagalvoja Hodžesas.

– Rezultatų dar nėra.

Juk tai ne visai melas, patikina jis pats save. Rezultatai dar nepasiekė *manęs*.

Jis įsuka į miestą kertantį greitkelį, o Holė nutvilko jį įtariu žvilgsniu. Hodžesas negali pakęsti šitokio jos žvilgsnio.

– Viską susižinosiu, kai tik apsisuksim čia, – sako jis. – Patikėk.
– Tikiu, – atsako ji. – Tikiu, Bilai.

Ir jis pasijunta tik dar prasčiau.

Ji pasilenkia, atsidaro lagaminėlį, išsiima *iPad* planšetę.

– Kol laukiau tavęs, ši tą pašniukštinėjau. Nori pasiklausti?
– Rėžk.

– Martinai Stouver buvo penkiasdešimt, kai Breidis Hartsfildas ją sužalojo, vadinasi, dabar jai penkiasdešimt šešeri. Na, galbūt jau suėjo ir penkiasdešimt septyneri, bet, kadangi dar tik sausis, mano nuomone, tai nelabai tikėtina. Kaip tau atrodo?

– Na taip, tikimybė nedidelė.

– Įvykių prie rotušės metu ji gyveno su motina individualiame name Platanų gatvėje. Netoli nuo Breidžio Hartsfildo ir jo motinos namų – likimo ironija, kai pagalvoji.

Be to, netoli Tomo Soberso ir jo šeimos, primena sau Hodžesas. Ne taip seniai jiedviem su Hole teko narplioti su Sobersų šeima susijusią bylą, o ši savo ruožtu siejosi su Mersedeso skerdynėmis, kaip aną įvykį įvardijo vietos žiniasklaida. Kaip pagalvoji, viskas tarpusavy susiję netikėčiausiais saitais, o bene keisčiausias iš jų tas, kad automobilis, kurį Hartsfildas pasitelkė kaip žmogžudystės ginklą, priklausė Holės Gibni pusseserei.

– Kaip sena moteris ir luoša jos duktė gali peršokti iš medžių gatvių rajono į Ridždeilą?

– Draudimas. Martina Stouver buvo apsidraudusi: turėjo ne vieną dramblio dydžio draudimo sutartį, netgi ne dvi, o tris. Buvo šiek tiek pamišusi dėl to draudimo. – Hodžesui dingteli, kad toks perdėtas rūpestingumas tik iš Holės ir tegali susilaukti pritirimo. – Žiniasklaidoje apie ją vėliau buvo bent keletas straipsnių, nes iš sužeistųjų ji nukentėjo labiausiai. Ji pasakė žinojusi, kad, jei tąkart prie rotušės negausianti darbo, draudimo sutartis teksią išsigryninti, vieną po kitos. Šiaip ar taip, ji buvo vieniša moteris, dar turinti išlaikyti nedirbančią našlę motiną.

– Ir šiai galų gale teko rūpintis ja pačia.

Holė linkteli.

– Labai keista, labai liūdna. Bet šitaip jai bent pavyko užsitiškrinti, kad kryčio atveju bus ištemptas finansinės apsaugos tin-

klas, o tokia ir yra draudimo paskirtis. Jos šiame pasaulyje netgi pasistūmėjo laipteliu aukštyn.

– Taip, – sutiko Hodžesas. – Bet dabar išvis pasitraukė iš jo.

Į tai Holė neatsako. Priekyje jau matyti rodyklė į Ridždeilą. Hodžesas išsuka iš greitkelio.

5

Pitas Hantilis buvo pastambėjęs, pilvas nukaręs per diržo sagtį, tačiau Izabelė Džeins atrodė pribloškiančiai kaip visada su aptemptais nublukusiais džinsais ir mėlynu nertiniu. Pasimiglojusios pilkos jos akys nuo Hodžesio nukrypsta į Holę, paskui – atgal į Hodžesą.

– Sulysai, – sako ji. Nežinia, ar tai komplimentas, ar kaltinimas.

– Jam kažkas negerai su skrandžiu, tad buvo priverstas atlikti tyrimus, – paskelbia Holė. – Šiandien jau turėjo gauti rezultatus, bet...

– Gal nepradėkim apie tai, Hole, – sako Hodžesas. – Juk ne pasitarti su daktaru atvažiuom.

– Judu kasdien vis labiau primenant sutuoktinių porą, – tarsteli Izė. Holė atsako labai dalykiškai:

– Santuoka su Bilu sugadintų mūsų darbinius santykius.

Pitas juokiasi, ir Holė, visiems žengiant vidun, švysteli nustebusį žvilgsnį jo pusėn.

Tai dailus vienaaukštis medinis namukas su šlaitiniu stogu ir, nors stovi Kalvos Keteroje, o diena šalta, viduje maloniai šilta. Vos įėję pro laukujes duris į prieškambarį, visi keturi maunasi plonas gumines pirštines, vienkartinio apavu aptempia batus. Kaip lengvai viskas sugrįžta, galvoja Hodžesas. Tarsi nė nebūčiau niekur pasitraukęs.

Svetainėje ant vienos sienos kabo paveikslas su didžiaakiais beglobiais vaikais, ant kitos pritvirtintas didžiulis televizorius. Priešais jį stovi krėslas, šalia – kavos staliukas. Ant šio paskleistas pluoštas žurnalų ir laikraščių, sekančių garsenybių gyvenimą, pavyzdžiui, *OK!*, ir besimėgaujantių skandalais, tokių kaip *Insi-*

de View*. Kambario viduryje matyti kilime įspaustos dvi gilios provėžos. Štai čia jos vakarais sėdėdavo ir žiūrėdavo televizorių, galvoja Hodžesas. O gal ir ištisą dieną. Mama – krėslė, Martina – vežimėlyje. Kuris, sprendžiant iš kilime likusių žymių, turėjo sverti gerą toną.

– Kuo vardu buvo motina? – klausia Hodžesas.

– Dženisė Elerton. Jos vyras Džeimsas mirė prieš dvidešimt metų, kaip paliudijo... – Pitas – senosios mokyklos atstovas, kaip ir Hodžesas, nešiojasi užrašų knygutę, ne planšetę. Ją dabar ir pasklaido. – Kaip paliudijo Ivona Karsters. Jiedvi su kita slauge, Džordžina Ros, ir aptiko lavonus, širyt prieš pat šešias atvykusios į darbą. Joms primokėdavo už tai, kad atvažiuotų anksti. Iš tosios Ros naudos buvo ne kažin kiek...

– Ji tik kažką vapaliojo, – įsiterpė Izė. – O Karsters laikėsi kaip reikiant. Neištižo, nepametė galvos. Iškart iškvietė policiją. Be dvidešimt septynios jau buvome čia.

– Kiek metų buvo mamai? – klausia Hodžesas.

– Kol kas dar tiksliai nežinom, – sako Pitas. – Bet jau nebe jauniklė.

– Septyniasdešimt devyneri, – sako Holė. – Laukdama atvažiuojant Bilo peržiūrinėjau senus straipsnius, viename jų užsiminta, kad per rotušės skerdynes ji buvo septyniasdešimt trejų.

– Per daug sukriošusi slaugyti tetraplegikę dukterį, – tarsteli Hodžesas.

– Vis dėlto buvo dar puikios formos, – sako Izabelė. – Ar bent jau taip tvirtino Karsters. Stipri. Be to, ir pagalbos turėjo į valias. Galėjo sau tai leisti, nes...

– ...draudimas išmokėjo krūvą pinigų, – už ją užbaigė Hodžesas. – Kol važiuojame čionai, Holė mane informavo.

Izė dėbteli Holės pusėn. Holė nepastebi. Ji tyrinėja kambarį. Inventorizuoja daiktus. Uosto orą. Perbraukia delnu mamos krėslė atlošą. Holę vargina emociniai sutrikimai, ji neįtikėtina tiesmuka, bet taip pat ji jautri įvairiems dirgikliams ir užjunta tai, ką užjustų nedaugelis.

* *Inside View* – autoriaus išgalvotas laikraštis, spausdinantis visokias skandalingas naujienas; minimas bent keliuose S. Kingo romanuose.

Pitas sako:

– Dvi slaugės ją prižiūrėdavo rytais, dvi – popiet, dvi – vakarais. Septynias dienas per savaitę. Iš privačios įmonės... – vėl žvilgsnis į užrašų knygelę, – *Namų padėjėjai*. Tad visus svorius kilnodavo jos. Dar yra ūkvedė, Nensė Alderson, bet ji, regis, išvykusi. Virtuvėje kabančiame kalendoriuje įrašyta: *Nensė – Šagrin Folse*. Ir linija, nubrėžta per tris dienas: šią, antradienį ir trečiadienį.

Koridoriumi atžingsniuoja du vyrai, taip pat – su pirštinėmis ir vienkartiniais apavu. Iš velionės Martinos Stouver namo dalies, spėja Hodžesas. Abu nešasi dėžes su įkalčiais.

– Miegamajame ir vonioje darbas baigtas, – sako vienas jų.

– Kas nors verta dėmesio? – klausia Izė.

– Maždaug tai, ko ir reikėjo tikėtis, – atsiliepia antrasis. – Iš vonios ištraukėme visą kamšalą žilų plaukų, ir tai nestebina, nes kaip tik ten senoji dama pasiuntė save į dausas. Aptikome ir išmatų, bet tik menką pėdsaką. Šito irgi reikėjo tikėtis. – Atsakydamas į klausiamą Hodžeso žvilgsnį nusikaltimo vietos tyrėjas priduria: – Ji buvo apsimovusi sauskelnes. Senoji ponija atliko namų darbus.

– Feee, – nutęsia Holė.

Vėl prabyla pirmasis tyrėjas:

– Yra ir dušo kėdė, bet riogso kampe, ant jos sukrauta šūsnis švarių rankšluosčių. Matyt, niekad nė nebuvo naudojama.

– Tikriausiai ją prausdavo drėgna kempine, – sako Holė.

Ji vis dar atrodo gerokai pasišlykštėjusi, nežinia, kuri mintis jai tokia atgrasi, apie šūdus vonioj ar apie sauskelnes, bet žvilgsnis vis tiek šmaižioja po visus kampus. Galbūt ji ko nors paklaus, gal mestelės kokią pastabą, bet daugiausia tylės kaip užsiūta, nes žmonės ją baugina, ypač – uždaroje patalpose. Bet Hodžesas gerai ją pažįsta – tiek, kiek išvis ją įmanoma pažinti, – tad jam aiškiai matyti, kad ji itin budri.

Vėliau ji prašneks, o Hodžesas klausysis, ir net labai atidžiai. Pernai, narstant Soberso bylą, jis įsitikino: jei atidžiai klausysies, ką sako Holė, tai atsipirks. Jos mąstymas nestandartinis, kartais išvis nesutalpinamas į jokių rėmus, jos nuojautos kartais protu neperprantamos. Ir nors baikšti iš prigimties – dievaži, tam būta priežasčių, – kartais ji gali būti ir drąsi. Tai Holė pasiuntė Breidį

Hartsfildą, taip pat dar žinomą pono Mercedeso vardu, į Ežero zonos Galvos smegenų traumų kliniką Kinerio ligoninėje. Tai Holė plieninių rutuliukų prikimšta kojine suskaldė Hartsfildui kiaušą, jam taip ir nespėjus driokstelėti užtaiso, kuris būtų sukėlęs nepalyginti baisesnę katastrofą už rotušės skerdynes. Dabar Hartsfildas plūduriuoja prieblandos pasaulyje, kurį vyriausiasis galvos smegenų traumų klinikos neurochirurgas vadina „nuolatine vegetacine būkle“.

– Tetraplegikus galima maudyti po dušu, – plėtoja mintį Holė, – bet tai nelengva, nes jie būna apkarstyti gyvybę palaikantią įranga. Tad dažniausiai juos prausia drėgna kempine.

– Eime į virtuvę, ten bent saulėta, – siūlo Pitas, ir jie persikrausto į virtuvę.

Pirmiausia Hodžeso žvilgsnis nukrypsta į indų džiovyklą: ten džiūti palikta išplauta lėkštė, iš kurios paskutinį kartą valgė ponias Elerton. Stalviršiai tiesiog žaižaruoja, grindys nugremžtos taip švariai, kad ant jų galėtum net pasitiekti maistą. Hodžesas nutuokia, kad jos lova antrame aukšte bus kruopščiai paklota. Galbūt ji net išsiurbusi kilimus. Ir dar tos sauskelnės... Ji pasirūpino viskuo, kuo dar galėjo pasirūpinti. Hodžesui, ir pačiam kadaise rimtai mąščiusiam apie savižudybę, nesunku tai suprasti.

6

Pitas, Izė ir Hodžesas susėda prie virtuvės stalo. Holė slimpinėja šen bei ten, protarpiais stabteli Izabelei už nugaros ir jai per petį beda žvilgsnį į planšetėje atvertą nuotraukų katalogą su etikete ELERTON ir STOUVER. Protarpiais kyščiodama nosį į vieną ar kitą indaują, pirštiniemis apmautos jos rankos lengvos kaip naktiniai drugiai.

Izabelė, baksnodama ekraną, imasi viską jiems dėstyti.

Pirmoje nuotraukoje užfiksuotos dvi vidutinio amžiaus moterys. Abi – raumeningos, plačių pečių, vilkinčios raudoną nailoninę *Namų padėjėjų* uniformą, bet viena jų – Džordžina Ros, kaip spėja Hodžesas, – apsipylusi ašaromis, sukryžiuotomis rankomis

susigriebusi už pečių, dilbiais primygusi krūtis. Antroji, Ivona Karsters, matyt, krėsta iš tvirtesnio molio.

– Jos atvažiavo čia be penkiolikos šeštą, – kalba Izė. – Turi savo raktą ir įeina pačios, joms nereikia skambinti ar belstis. Pasak Karsters, Martina kartais miegodavo iki pusės septynių. Ponią Elerton jos visada randa ant kojų; pati joms sakiusi, kad keliasi apie penktą ir pirmų pirmiausia išgeria puodelį kavos. Bet širyt ji neatsikėlusi, nejusti ir kavos kvapo. Tad jiedvi nutaria, kad senutė bent kartą bus pramigusi, ir gerai. Ant pirštų galiukų tykina į Stouver miegamąjį koridoriaus gale pažiūrėti, galbūt *ji* jau pabudusi. Ir štai ką randa.

Izė brūkšteli ekraną, pasirodo kita nuotrauka. Hodžesas laukia, kad Holė vėl nutęstų *Feee*, bet nesulaukia: Holė be garso akimis įsisiurbia į nuotrauką. Stouver guli lovoje atklota iki kelių. Jos veidas tebebuvo sumaitotas, jokių korekcinių operacijų nedaryta, bet tiek, kiek iš jo likę, spinduliuoja ramybe. Akys užmerktos, išklypusios rankos sunertos ant krūtinės. Įdubusiame pilve stirkso maitinimo vamzdelis. Netoliese stovi ir jos vežimėlis, kuris Hodžesui labiau primena astronauto skafandrą.

– Stouver miegamajame buvo justis kvapas. Bet ne kavos. Alkoholio.

Izė atverčia kitą nuotrauką. Stouver naktinis staliukas stambiu planu. Tvarkingomis eilutėmis išrikiuotos tabletės. Malūnėlis sutrinti joms į miltelius, kad Stouver pajęgtų nuryti. O greta, lyg nežinia kaip čia patekę, visiškai pašaliniai daiktai – litrinis triskart distiliuotos *Smirnoff* degtinės butelis ir plastikinis švirktas. Degtinės butelis tuščias.

– Senoji ponia apsidraudė nuo bet kokios rizikos, – taria Pitas. – Triskart distiliuota *Smirnoff* degtinė – šimto penkiasdešimties procentų garantija.

– Tikriausiai norėjo, kad jos dukteriai tai įvyktų kaip įmanoma greičiau, – sako Holė.

– Teisingai pastebėta, – pritaria Izė, bet balsas pabrėžtinai vėsus. Holei simpatijos ji nejaučia, kaip ir ši – jai. Hodžesas tai žino, bet nenučiuokia kodėl. Su Izabele jiems, šiaip ar taip, tenka susidurti retai, tad jis ir nesivargino kvosti Holės apie tai.